

Margrethe Dahlerup Kochs prædiken sidste søndag efter helligtrekonger

Taler

Margrethe Dahlerup Koch
Provst

Dato

9. februar 2025

Sted

Ringkøbing Kirke

Omstændigheder**Prædikentekster**

Peters Andet Brev kapitel 17, vers 16-18
Matthæusevangeliet kapitel 17, vers 1-9

Salmer

O Gud! hvor er du mer en skøn
Kom, sandheds Ånd, og vidne giv
Jeg ved et lille Himmerig
Det var kun en drøm, at han tog os til side
Jesus er navnet mageløst

- 1 I dag er der jo nok flere ikke-lokalkendte i kirke end sædvanligt. Og nu kommer
I altså lige med på en lille tur rundt i Ringkøbing provsti. I skal med ud ad
hovedvejen fra Ringkøbing mod Holstebro. I rundkørslen ved Tim skal I dreje
mod øst i retning mod Torsted. Lige når I er kommet ud af Tim på nordsiden af
5 vejen, passerer I en lille høj. Mines høj hedder den. Ifølge den lokalhistorie, jeg
har hørt, var Mine en pige fra Staby, som tjente i Tim. (og for jer, der stadig ikke
kender den lokale geografi, kan jeg oplyse, at Staby er et af Tims nabosogne). Og
Mine gik der i Tim og længtes så forfærdeligt hjem til Staby. Til sidst fik nogle af
de unge mænd, hun tjente sammen med, ondt af hende, så de byggede den lille
10 høj. Når Mine så fik hjemve, kunne hun gå op højen, og deroppe fra kunne hun
se hjem til Staby.

I dag er udsigten spoleret af de høje læbælter, men med lidt fantasi kan man godt
forestille sig den lille Mine stå der oppe på højen og kigge længselsfuldt mod
15 nordvest, inden hun gik ned igen for at malke eller vaske eller hakke roer, eller
hvad hun nu har haft at fylde sin sikkert lange og hårde arbejdsdag med.

Sådan cirka samtidig med, at Mine stod der på den lille høj i det store, flade
vestjyske landskab og længtes hjem, voksede præsten og salmedigteren K.L.
20 Aastrup op nogle kilometer derfra, i Ulfborg. Senere kom han, som præst, til at
bo i Husby, endnu et nabosogn. Og når Aastrup har landskabet med i sine
salmer, så er det landskabet heromkring. Det er hans køkkenhave, urtebed og de

opdyrkede jordstykker, hvor tidligere generationer ryddede' marken for sten (og hede) engang". Og uden at vide det, så gætter jeg på, at det er en af grundene til, at Aastrup havde det lidt svært med evangeliet, vi lige har hørt, som jo foregår i et helt andet landskab: På et bjerg, ja, nærmest helt oppe i skyerne, hvor Jesus viser sig i et guddommeligt lys. Hvor svært Aastrup har det med evangeliet, vil I opdage, når vi om lidt skal synge hans salme, som hedder "Det var kun en drøm". Og det, der "kun" er en drøm, er, hvis vi i dag tror, at vi har fået samme intime særforestilling som de tre disciple fik og set det storslåede syn, de var vidner til, hvor Jesus står med strålende ansigt og snehvide klæder. Vi kan ikke genkende Jesus som en ophøjet skikkelse fjernt fra vores daglige virkelighed, står der i salmen. For vi er et andet sted. I et land uden høje bjerge. Vi er her under skyerne i den grå dag, og derfor er det her, vi skal møde og kende Jesus. Aastrup havde 2.verdenskrigs rædsler i frisk erindring, da han skrev salmen, og Jesus er den, der selv har været i rædslerne og levet her i verden som et udskud, mishandlet og hånet, som mennesker under et ondskabsfuldt diktatur. Salmens pointe er, at det er den foragtede og henrettede Jesus, som er Herre og befrier. Men først og sidst er Jesus for Aastrup vores bror.

40

Det går som en af flere røde tråde gennem dén første del af Biblen, der også kaldes Det gamle Testamente, at ingen kan overleve at se Gud. Gud er så stor og gådefuld, at mødet med Gud som regel er frygteligt. Det er langt fra alle, der som Abraham i Mamrelund kan sidde og spise og samtale venskabeligt med Gud. De fleste andre, som møder Gud, møder kun en buldrende stemme, som taler ud af en storm, et tordenvejr, en brændende tornebusk eller en sky på et bjerg, sådan som Peter, Jakob og Johannes i evangeliet i dag jo også hører Guds stemme tale til dem fra en lysende sky. Og de tre disciple, som kan deres bibelhistorie, ved, hvordan man så skal reagere: De kaster sig ned af skræk for at komme til at se noget, de ikke må se.

50

Og så sker det nye. Ham, som de tre disciple lige har hørt Guds stemme fortælle er Guds søn, Guds billede, Jesus, han går nu hen og rører ved dem og siger "Rejs jer, og frygt ikke".

55

Det er dét nye billede af Gud, som står lysende klart for disciplene dér på bjerget. Gud giver sig til kende. Som Jesus. Jesus er som Gud. Hvad han siger og gør, er Guds ord og Guds handlinger.

60 Og det Jesus så gør, ja det er, at han først rører ved de tre skrækslagne disciple. Er

det en beroligende hånd, han venligt lægger på deres skuldre? Måske, men det er ikke kun det. Når Jesus rører et menneske, så sker der altid noget nyt. Når Jesus rører ved de syge og de underlige og de unger, nogen kommer slæbende med, så får de alle sammen hans mod og kræfter at leve af.

Det er også det, der sker for de tre på bjerget. Så nu er der noget, de både kan og skal. ”Rejs jer”, siger Jesus til dem.

”Rejs jer”. Eller ”Opstå”, sådan kunne man lige så godt have oversat det, der står i evangeliet. ”Rejs jer, stå op, gør opstand” – det er påskeord, som kalder disciplene – og os med dem – ud til det liv, hvor mennesker er og bruges til at stå op for de overhørte, glemte, håbløse.

Og ”frygt ikke”, fortsætter Jesus. Han gentager englens ord til hyrderne julenat. Gentager at fra nu af skal mødet med Gud aldrig mere fylde mennesker med frygt.

Det gælder stadig, at intet menneske har set Gud. Men det har været jul. Gud blev menneske, da drengen blev født i Betlehem og voksede til. Gud blev manden i udkanterne blandt udskuddet og Gud blev den dødsdømte på korset. Det menneske, Josef tømrers stedsøn og Marias utilpassede dreng – det er ham, vi kan kende den usynlige Gud på.

Og det har været påske. Gud har sprængt alle de grænser, vi og døden sætter op.

Så det kunne blive pinse. Gud giver sig stadig til kende i verden. Fordi alt er muligt for Gud, undtagen at være ligeglad med den verden, Gud elsker. Gud vil os og vil os noget.

Derfor skal vi ikke mere frygte at se Gud. Vi skal kun frygte én ting: At overse Gud. Den Gud, som vi risikerer at møde de særeste steder: Blandt dem, vi af bekvemmelighed prøver at se forbi, dem, der er besværlige og tager vores tid, og dem, der er irriterende, fordi de modsiger os.

Hvor en sosuer, lærer, nabo, ven, som ikke har tid, alligevel giver tid til den, der har glemt, hvad hun selv er værd. Hvor politikeren, kollegaen, uvennen modigt og utrætteligt insisterer på at kæmpe for forsoning. Hvor en gammel og et barn får os til at indse, at der er en verden både før og efter os

- over alt hvor det sker, der er Guds rige. For der sker Guds vilje på jorden, som den sker i himlene.

105 Og det eneste vi skal frygte er, at vi er for selvoptagede og ligeglade til at få øje på det.

Det er derfor, vi, præcis som Mine på sin høj, af og til må op for at se ud og se længere og mere. Nå ja, det er altså derfor, vi må gå i kirke. For at få klart udsyn.
110 For at få blik for det, der er det væsentlige. For ikke at glemme, at vi har en bror, som ikke lader os i stikken, og som ikke lader os i fred, men bliver ved at regne med os, tale til os, puffe til os og rejse os op, for at vi kan gøre det, vi skal. Mens vi er her. I lavlandet. Med hinanden.

115 *Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen således også nu og altid og i al evighed.*

Amen

120

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

125

Tags

Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Sidste søndag efter helligtrekonger

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/margrethe-dahlerup-kochs-praediken-sidste-sondag-efter-helligtrekonger>

130

135